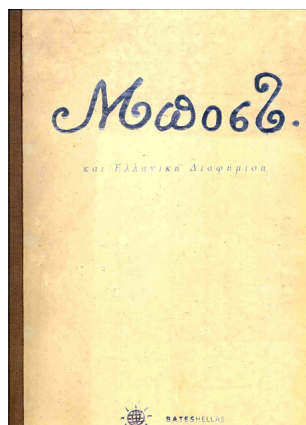

Κατέφθασε ως αντίδωρο. Με τη λόγια ερμηνεία της λέξης. Ως, ανταπόδοση άλλου δώρου, δηλαδή. Βιβλίου και εκείνου, του πρώτου δώρου, που ενθουσίασε τον παραλήπτη τόσο, όσο να προβεί κι εκείνος στην κίνηση και να (μου) χαρίσει κάτι σπάνιο, καθώς είχε κυκλοφορήσει πριν 25 χρόνια σε χίλια μόνο αντίτυπα.

Είναι η δουλειά του Χρυσάνθου Βοστάντζόγλου, πανελληνίως γνωστότερου ως Μπόστ, από το μακρινό τέλος της δεκαετίας του '50, τότε που διαφήμιζε δυο προϊόντα. Ετερόκλητα αλλά με κοινό στοιχείο τον εισαγωγέα τους που ήταν οι επιχειρήσεις της οικογενείας Σαρακάκη.

Στο επιχειρηματικό προσκήνιο από τον μεσοπόλεμο, έχοντας ήδη μια πλειάδα αντιπροσωπειών όπως Renault, Dunlop, Volvo, DuPont η εισαγωγική εταιρεία ζήτησε την έμπνευσή του προκειμένου να προβάλει το μοντέλο Dauphine της κρατικής πλέον γαλλικής αυτοκινητοβιομηχανίας Renault, αλλά και τα χρώματα FLOW KOTE του αμερικάνικου χημικού εργοστασίου DuPont.

Εκείνη η εταιρική απόφαση για τον τρόπο της συγκεκριμένης προβολής, πρέπει να χαρακτηριστεί ως ακραία προοδευτική, ειδικά από μια μεγάλη και ανερχόμενη επιχείρηση. Είναι όντως περίεργο πως εκείνη την τόσο συντηρητική εποχή, κάτω από το ζοφερό μετεμφυλιακό κλίμα καλείται ο Μέντης, γνωστών αριστερών πεποιθήσεων, να δημιουργήσει τις καμπάνιες.

Στην τελευταία σελίδα του λευκώματος δίνονται οι εξηγήσεις. Ο Κώστας Παπαγιαννακόπουλος, συνιδρυτής και μέτοχος της διαφημιστικής εταιρείας «Αρμός», κάτοχος ενός εκ των πρώτων, αν όχι του πρώτου, Dauphine στην Ελλάδα έχοντας

προσωπική γνωριμία με τον εμπορικό διευθυντή της εταιρείας Σαρακάκη, το γιο του ιδρυτή Γιάννη, Φραγκίσκο, Τζέκο για τους οικείους του, του περνά την ιδέα. Και ο Τζέκος παίρνει, την δίχως άλλο, τολμηρή απόφαση και την πραγματοποιεί.

Η, γιγαντιαίων διαστάσεων (49 εκ. ύψος x 34), έκδοση προλογίζεται εξαιρετικά από τρεις παράγοντες. Τον προαναφερθέντα Κώστα Παπαγιαννακόπουλο προέδρου, το 1995, της διαφημιστικής Bates Hellas, την αδελφή του οποίου είχε νυμφευτεί ο καλλιτέχνης, τον Μάνο Στεφανίδη επιμελητή, τότε, της Εθνικής Πινακοθήκης και τον σκηνοθέτη, ηθοποιό, συγγραφέα Θανάση Παπαγεωργίου.

Ακολουθούν οι 29 μονές σελίδες και τα 12 σαλόνια στο σύνολο των 72 σελίδων, όπου ο Μέντης καλπάζει. Παίζει με τις λέξεις και τις έννοιες τους με την ίδια άνεση που έπαιζε ο Αϊνστάιν με τους αριθμούς και ο Κασπάρωφ με τα πιόνια στα 64 ασπρόμαυρα καρέ.

Σε αυτό το δημιουργικό όργιο θα πρέπει να συνυπολογίσουμε το τεράστιας σημασίας χρονικό πλαίσιο. Σε παγκόσμιο επίπεδο ο ψυχρός πόλεμος οδεύει προς την κορύφωσή του και στον τόπο μας ο συντηρητισμός συνοδεύει με αυστηρότητα το μετεμφυλιακό βάρος.

Έρχεται λοιπόν, το '59, ο Μέντης με λίγες διαφημιστικές μπροσούρες για καταναλωτικά προϊόντα, πράγματα καθημερινά δηλαδή, και τι κάνει;

Ανάβει τα φώτα. Με έναν τρόπο μοναδικό σε μια γκρίζα κοινωνία που προσπαθεί να βρει φως, χρώματα, παρηγοριές, που παλεύει να βγει από τη φτώχεια φλερτάροντας με ακόμα μεγαλύτερες φτώχειες, που ψάχνει ισορροπία και αληθινές ελπίδες, δείχνει ένα άλλο σύμπαν, χιουμοριστικό με ένα δηκτικό, αποκαλυπτικό χιούμορ που δεν χαρίζεται, αλλά ταυτόχρονα σέβεται.

Κρατά έτσι μια θαυμαστή ισορροπία που αφενός δεν κρύβει τις παθογένειες ενώ ταυτόχρονα τον αποδέχεται η κοινωνία. Κατόρθωμα. Οι λειτουργοί των επόμενων εποχών θα δυσκολευτούν να ακουμπήσουν τούτη την ισορροπία, όχι απαραίτητα διότι δεν είχαν το ταλέντο ή την έμπνευση του Μέντη, αλλά διότι η ίδια η κοινωνία αποκτούσε μια ασταθή ελευθεριότητα και μια αγενή διεκδίκηση των πάντων.

Ευχαριστώντας και γραπτώς τον Γιάννη Βοστταντζόγλου, τον μικρότερο γιο του Μέντη, που έκανε τη χειρονομία να μου προσφέρει την σπάνια έκδοση, παραθέτω λίγα από τα δημιουργήματα του Μποστ για την διαφημιστική καμπάνια του Flow Kote και του Dauphine.

Να σημειωθεί πως όταν έκλεισε ο διαφημιστικός κύκλος των προϊόντων αυτών από τις σελίδες της εφημερίδας «Καθημερινή» και του περιοδικού «Ταχυδρόμος», οι πωλήσεις των δυο αυτών εντύπων, σύμφωνα με στοιχεία του πρακτορείου διανομής, σημείωσαν κάμψη της τάξης του 30%.

ΝΤΩΦΙΝ ΕΣΤΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΝ..

Μή προχνοῦελε ζῶν λεοφορίων ἐκάετων πρωϊῶν
ἀγοράστε μιαν Ντωφίν Γαλλικὸν προϊόν-
ἐξ ὅλων τῶν μάρκων εἶνε τὸ πλέον φθινόν
μὴ ὑπαρχόντων ὀρεοζέρων ζῶν Ντωφινῶν.

Τὴν εἴμερον οὐδὲς πρέπει γὰρ σταθῆ
περιμένων τοῦ ἀφλοκινίλου διὰ τὰ παελωθῆ
διότι μάλαος ὁ βίος· ἡ ζοὴ πολὺ ἱραχνὴς,
πιθανόν κὲ ἴσος ἔβρεξεν ὑπὸ τὴν θά βραχὴς

Τί' τοῦ κρινόμεναι τοῦ χρήμα ;
Θὰ τοῦ ἱάρομαι ἐλὸ μνήμα ;
Πόσα εἶναι θὰ γήσομεν ;
εἰς τοὺς κληρονομοὺς τὰς ἀφίεμεν ;

Διαλὶν γὰρ μὴ χαρόμαι τὴν ζωὴν
ὑπαρχόντων, ζῶν ὀρεῶν Ντωφίν.
Μηροῦαίτης εἶνε εἰς ἀναβαλῆς εὐνεχὸς
κὲ ταλαιπωρῶν θὰ εἶσε ἀρξηθέντος τῆς ψυχρὸς

Ἐὰν θέλῃς μὴ τὴν πάρῃς κὲ ἂν θέλῃς μὴ πειλῇς
ἐχὸ κάμνο τὴν δουλίαν μου, λόγον ποὺ διαφιμειλῇς
ἀλλὰ ρῶλα ὅσους πήραν, θὰ ἴδῃς πως τὴν ὑμνοῦν
διότι λογικὰ ευεφθέντων, εἶχον τὸν κοινόν τον νοῦν

Ἐν τῶν ζῶσων ποὺ ὑπῆρχον, ἐπροζέμισαν ἀγλὴν
ὡς τὸ πλέον οἰκονόμον μὲ ἐμφανιστὴν κομψὴν
κὲ σοφία τὰ ὀμιλῆσαι κὲ τὰ εἶπαι τοῦ ὀρθοῦ
εἶνε πέντε καθημένων κ' ἔχει ἑξάρων πορτῶν

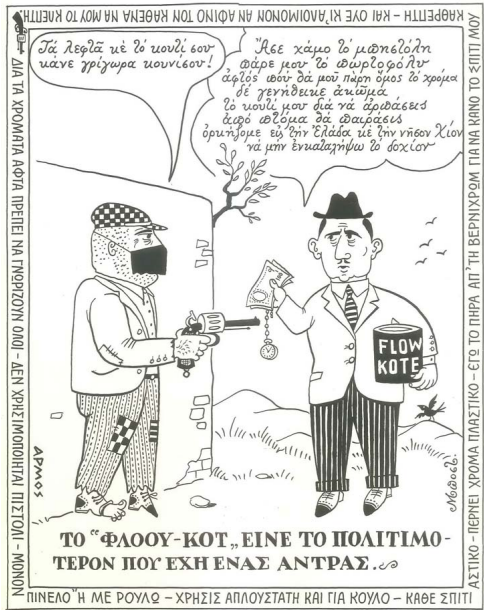
Ἀναπλῖνον ὅταν ἱρέχη πιάνη ἐμαῖον ἱριάντα
ζῶν ἐρροῶν ἐπιτηχάνων ἀπὸ εἰδεῖον ἱμάντα
Μὰ προεγευλικοὶ γὰρ εἰσθαί· τὰ μὴ ἱρέχομε μὲ ζῶσα
ἐν τῆς ἀλλοτῆς, τὸ δοχεῖον ἐξοδεβεῖ ὅλα ἱράτωσα.

Στὸ ὀπίσθεον τοῦ μέρος ἔβριεελε ἡ μηχανή
πλήρης τοσχιῶν καὶ βίδων κὲ ευρμάτων ἀχανή.
Πάρ' τὸ ἐνλῦθο ποὺ δίδουν κὲ μελέτα τοῦ ἐπὶ
κὲ ἂν Ντωφίν δὲν ἀγοράσῃς, τότε τρῦπα μου τὴν.

Δέχομε χαλτῶ φορώντα γὰρ μὲ εὐρὴς εἰλὴν Ἀθήνα
ἂν δὲν πάρῃς ἀπὸ κείνα ποὺ θὰ ἴδῃς εἰλὴν Βιζρίνα
κὲ ἀδιαφορῶν ἂν μείνῃς κὲ τραβᾷς ἐσὶ μὲριά
δέχομε γὰρ παριζιάνω "πὺς κοιμᾷτε ἡ γρηά ».

Ἡ διεθνητικὴ μου εἶναι 5 Δεκεμβρίου 43
εἰς ἀνδρωποφία Ρενώ-Ντωφίν. Ζητήσεται
ὑπὸν Μωσὸς.

ΑΝΕΣΙΣ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

1843 ΝΤΩΦΙΝ 50.

Τό νέο γραμμαλόμετμο 2ης "Ρενώ", πού κυκλοφορεί παντού και γίνεται άνάρπαστο. Είναι δι-αφόρων χρωμάτων και εγγέκε είς ένδειξιν δι-αμαρτυρίας, κατά τής αύξήσεως των είδειτηρί-ων. Τούλάχιςτον ένα αντίτυπο πρέπει ν' άπο-υτήθουν, οι φίλαυτοκινητιεταί, όδοι είναι υπέ-ροχοι είς κατασκευήν, φέρον και χαρακτηρι-ετικας ένδείξεις, όλε είναι καμωμένο γιά νά τι-μήθη είδικά τους Έλληνας: Είναι ίστορικό, όδοι:

ΑΝΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Τό 300 μάς ένθυμίζει τον γενναίο Λεωνίδα, και επί πλέον τά χιλιόμετρα πού κατα-ναλίβκη 6το όοχείο.

ΑΝΟ ΔΕΞΙΑ: Τό 130, τά χρόνια πού πέρασαν ά-πό τότε πού ή Ελλάδα έγινε κράτος άνεξάρτητο τό 1829, και τά χιλιόμετρα πού πιάνει τήν ώρα.

ΚΑΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Τό 1843, μπηκε γιά τήν ίστορική νύκτα τής Γ' Σεπτεμβρίου, και μέ τήν ευκαιρίαν να θυμομαστε, ότι έκει είναι τά γραφεία τής "Ρενώ". (ή αντιπροσωπεία έψαξε γιά γραφεία στον αριθμόν 1843, αλλά τής είπαν ότι ή οδός Γ' Σεπτεμβρίου φτάνει μέχρι τό 200 κα' έτσι προτιμήσε τό 43.)

ΚΑΤΟ ΔΕΞΙΑ: Τό 50, όπ είναι 5 θέσεων. Παρό-μοιο είναι και τό 40. (4 θυρών) τής αύτής βερζας.

Μποστ.

